

Dresskrifter No. 1.

Pris 25 Dre.

14
—
7 86

Seksten nye gemytlige Viser.

Samlede af
Johs. Lohmann.

I Kommission hos M. Ugeland.
Kristiania 1886.

En ustyrlig Familje.

(Mel. Hviis jeg var Keiser en eneste Dag).

Der hører i Grunden saa saare lidt til,
At bringe et Hjerte i Flamme.
Gud Amor, han driver sit fælsomme Spil
Saavel med hver Mand som Madame.
Hver Olding, hver Yngling, hver Pige, hver Karl
Har faat sin Rubrik i Gud Amors Journal.
Man kun paa det ømme Sted tage dem skal,
Saa bliver de ikke til at styre.

Se Fruen, hun er af en ærbar Natur,
En dydig og from Helgeninde;
Men Rudstien, han har en guddommelig Figur:
„Hør Jens, kan mit Skobaand Du binde?“
Jens, er Du dog tosset, lad være, jeg be'r!
Men Rudstien polist i sit Doverskjæg ler.
Og Fruen hun daaner, jeg siger ikke mer,
For nu bliver hun sgu ikke til at styre.

Dg Herren, han sværmer kun for Politik,
 Med Alvor han ryger sin Pipe.
 Ham værdiger neppe hans Kone et Blik,
 Dg derfor saa maa man tilgive,
 At han mellemstunder, naar Fruen gaar ud,
 For Koffepigen præker om Kjærligheds Bud.
 Ja, tænk Dem, hun siger, at Herren „ved Gud“
 Er snart ikke mer til at styre.

Dg Frøkenen det er et høilært Geni,
 For Tiden saa gaar hun til Præsten,
 Dg bliver informeret i Theologi.
 Han præker om Pligten mod Næsten:
 „Ja elsker hverandre I Christne især;
 Derfor lille Frøken, o hav mig lidt kjær“.
 De krøller min Kjole, Hr. Pastor la' vær',
 Nu bliver De nok ikke til at styre“.

Dg Sønnen, det er en komplet Kavalier,
 Bestandig paa Gaden han render,
 Han hilser paa alle de Damer han ser,
 Dg alle Grisetter han kjender.
 Om Aftningen følger han Damerne hjem,
 Dg sværger i Porten „Seg tilbeder Dem“.
 „Lad være, min Herre, nu bli'er De for slem;
 Nu bli'er De nok ikke til at styre.“

Den lille Kusine er næsten et Barn
 Saa bly og besfeden og stille.

Men Fætteren, det er det skindbarlige Skarn,
 Han søger at bedaare den lille
 Gaa med mig iaften i Lyfthuset ned
 For vinder mit Hjerte ikke atter sin Fred
 Jeg tør næsten ikke, thi Fætter jeg ved
 Saa bliver Du jo ikke til at styre.

Hvor Huslægen dog har en blid Karakter,
 Mildt hilser han paa Guvernanten.
 Til Frøkenen altid saa venligt han ler,
 Dg føler saa Pulsen paa Tanten.
 Min naadige Frøken jeg siger for sandt
 De kan ikke taale den ugifte Stand
 Lyd derfor mit Raad og opsig Dem en Mand
 For ellers blir De ikke til at styre.

Adam og Eva i Paradis.

(Mel. Mens Nordhavet brusser).

Da Adam fra først kom til Paradis,
 Saa gif han saa ganske alene.
 Han drak sig en Bayer og tog sig en Pris,
 Dg saa lidt paa Trærnes Grene.
 Han røgte mageligt sin Cigar,
 Dg troede der ingenting bedre var.

Af Paradisæbler han spiste flot,
Som ikke i Drivhuse grode
Og skjønt han nu havde det rigtig godt,
Var det inte efter hans Hode.
Han kjæded sig og sagde mut og tvær:
„Man er saa bandsat alene her.“

Det hørtes nu lige til Skyerne op;
Man ynkedes over den Staffel.
Saa tog's der et Ribben af Adams Krop,
Og gjordes et lille Mirakel:
Da Adam saa sig i Haven om
Den skønneste Dame hen til ham kom.

Hr. Adam han bød hende Armen straks,
„Min Frøken maa jeg ha' den Vere?
Jeg ser at De er af den samme Slags
Som jeg, maa jeg byde en Bære?“
Thi Limonade, The og Is
Det fandtes inte i Paradis.

Fra dette Minut var Hr. Adam glad;
Nu drak han sin Dame til Vere
I bare Champagne og ved De hvad:
Paa Ford vilde sørgeligt være
Foruden Damer; vi blev til Al
Jeg haaber De tommer hver Dames Skaal.

Gubben Noack.

Man priser højt det gamla testamentets dar
Då lefdes paradisiiskt utaf en och hvar
Vår herre skipade då ensam lag och rätt
Men nu för tiden går det till på annat sätt.
Tralarallalala o. s. v.

Men när som ondskan börja blifva alt för svår
Så lofvade vår Herre tusan nådeår
Men efter denna tid, var det ej bättre då
Så skulle hele verlden under vatten stå.
Tralarallalala o. s. v.

Och när de tusen nådeåren tagit slut
Så var det ej ett tecken bättre än förut.
Vår herre fände då en väldig syndaflo
Att bato både folk och få för öfvermod.
Tralarallalala o. s. v.

Men for att ej på menfligheten göra slut
Han en familj som hyggligt lefvat valde ut
Och Noack och hans ätt, derföre räddades
Och i en ark af Herren sjelf instufvades.
Tralarallalala o. s. v.

Men bäst man ligger i sin fäng en vacker natt
Så törn arken häftigt uppå Arrarat
Och gubben Noack klädd i skjorten rusa upp
Och efter gumman uti färken i gallop.
Tralarallalala o. s. v.

Dj uti arken blef ett väsen nu i hast
 Man trodde, Fan stull taga både folk och last
 Men Noack modigast af alla man på däck
 Sprang ner i skutan för att se om den var läck.
 Tralarallalala o. s. v.

Men skutan höll, ty den var ej af Engelskt plåt
 Från Sverige var hvarenda bit i Noacks båt
 Dj gubben Noack glad att vara än vid lif
 Omfamna genast soner dottrar och sin vif!
 Tralarallalala o. s. v.

Dj hade gubben Noack drunknat med sin fru
 Så vistades vi vift på hafvets botten nu
 En skål för Noack då i botten dricka vi
 Ty han har räddet oss ifrån att fiskar bli.
 Tralarallalala o. s. v.

Huster Du ihöst?

Huster Du ihöst? da vi hemad fra Marken gif
 Bendte Du imod mig et spørgende Blik
 Da faldt det fra mit Sind, at jeg var hidtil blind,
 Sig mig lille Karen, hvad mente Du da?

Huster Du i winter vi sad omkring Arnens Ild
 Seg fortalte Eventyr, Du hørte til

Tidt op paa mig Du saa saa jeg gif rent istaa,
 Sig mig lille Karen, hvad mente Du da?

Huster Du i Julen, ved Gigers og Fløiters Klang
 Mens vi over Gulvet os lystelig svang
 Saa jeg paa Dig saa vift, at Du blev rød tilsidst,
 Sig mig lille Karen, hvad mente Du da?

Se nu er det Foraar og Spirerne foldes ud,
 Fuglen bygger Rede og Skoven staar Brud.
 Alt hvad af Liv der ved, drømmer om Kjærlighed.
 Sig mig lille Karen, hvad mener Du nu?

Tjensteflickan.

En stackars tjensteflicka,
 Hon trälur dagen lång;
 Hon hinner knappast hicka
 Från sina syster mång;
 Hon stiger upp med solen
 Från enslig bädd hå, hå,
 Dj uti Underkjolen
 Hon sätter kaffet på
 Sen skall hon sy och lappa
 Dj dras med allt besvär,
 Blott för att hennes pappa

Jeg stod som forstenet, men Fruen hun lo
 „Hør Fætter, saa stam Dig dog, søi,
 At jeg Dig bedrager, Du kan dog ej tro,
 Det Hele det er jo kun Spøg.
 Med Fætter jeg leger,
 Jeg ved dog Du pleier
 Ej tage Dig saadant saa nær
 Mens Du var i Byen
 Tilfældigvis Fyren jeg saa, derfor ser Du ham her;
 Jeg bad ham at komme lidt ind til mig
 Og han til en Dame s' er aldrig nej,
 ∴ Ser Du, ser Du,
 Det Hele er ustyldig Spøg. ∴ —

Nu vil jeg Dem spørge, er det ikke drøjt,
 At man sig maa finde i sligt?
 Og med slige Løjer skal være fornøjet,
 Og det hun forlanger som Pligt.
 Jeg Penge maa skaffe,
 Selv koge min Kaffe,
 Om Intet bekymrer hun sig.
 Hun læser Romaner
 Om Dagen og slaner
 Om Natten paa Bal og Galej.
 Min Skjæbne et Raad Dem dog give kan:
 Vær ikke saa dum og bliv Ugtemand!
 ∴ Nej, nej, nej, nej,
 Forbliv i den ugifte Stand. ∴